

Фортеці-столиці України

СТВОРИЛА УЧЕНИЦЯ 10 КЛАСУ

ТРОСТЯНКА ЄВГЕНІЯ

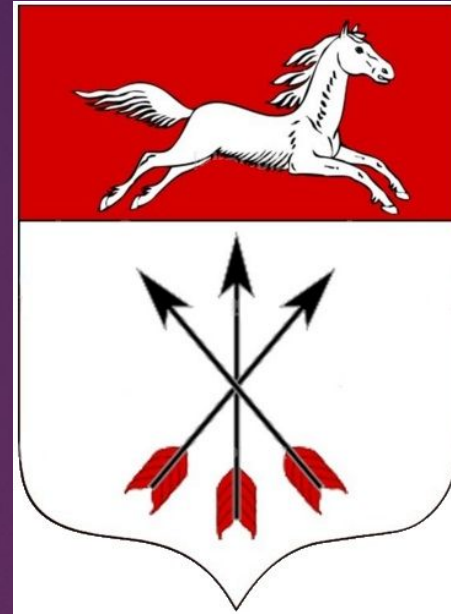
Фортеці та їх герби

Батурин

Глухів

Чигирин

Бату́рин

Бату́рин — місто Бахмацького району Чернігівської області (Україна), на річці Сейм (басейн Дніпра), за 23 км на пн. сх. від залізничної станції Бахмач. Статус міста з 2008 року.

Населення — 3,5 тис. мешк. (1959).

Коноплезавод, молокозавод, середня школа, Будинок культури, дві бібліотеки.

Назва походить швидше за все або від руського діалектного батюра - башта, вежа або від тюркського імені Батур (Патур, Петер, Петро або за іншою версію Батир - богатир), серед носіїв якого є відомі князі-мурзи часів Золотої Орди.

Засноване на початку XVII століття.

Вперше згадується в документах, датованих 1625 роком.

З 1648 року Батурин, здобутий повсталими селянами і козаками, став сотенним містечком Чернігівського полку, а з 1649 — Ніжинського полку.

1663 — тут підписано Батуринські статті.

1669 — 1708 — резиденція гетьманів Лівобережної України (Дем'яна Многогрішного, Івана Самойловича, Івана Мазепи).

2 листопада 1708 р. московські війська під командуванням Олександра Меншикова захопили Батурин, вщент зруйнували оборонний замок і саме місто. Історик Сергій Павленко у монографії "Загибель Батурина" зазначає, що жертвами погрому Батурина стали 6-7,5 тисяч мирних громадян і 5-6,5 тисяч військовиків - сердюків і козаків (разом 11-14 тисяч загиблих).

Після цього гетьманську резиденцію перенесено до Глухова (ближче до кордону з Росією).

З 1760 року Батурин став власністю гетьмана Кирила Розумовського, який мав намір повернути сюди гетьманську столицю.

Після ліквідації полкового поділу України увійшов до складу Чернігівського намісництва, потім — Малоросійської губернії, а з 1802 року — Чернігівської губернії.

До нашого часу збереглися: будинок генерального судді Василя Кочубея та палац гетьмана Кирила Розумовського (1803, архітектор Чарльз Камерон), реставрований у 1811—1813 рр. за проектом А. Б.Бєлозуда, інші пам'ятки.

У 1960 році Батурин отримав статус смт.

23 вересня 2008 року смт Батурин віднесене до категорії міст районного значення.

Меню

Глухів

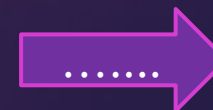
Глу́хів — місто обласного підпорядкування в Сумській області, центр Глухівського району. Перша писемна згадка — 998 р., Розташоване на ріці Есмань на відстані 146 км від обласного центру.

До 1991 року в місті була розвинена машинобудівна, легка та харчова промисловості. Найбільшими підприємствами міста були — відкриті акціонерні товариства «Завод агрегатних вузлів», «Завод засобів обчислювальної техніки», «Сател», «Електропанель», «Глухівська текстильна фабрика», «Глухівський хлібокомбінат», «Глухівський маслосирзавод», «Глухівський м'ясокомбінат», «Глухівтехволокно», завод продовольчих товарів та інші підприємства.

В Глухові діють Глухівський національний педагогічний університет імені Олександра Довженка, Глухівський коледж СНАУ, медичне училище, професійно-технічне училище, 6 загальноосвітніх шкіл та школа-інтернат ім. М.І.Жужоми. Значний вклад в науку вносить колектив Глухівського науково-дослідного інституту луб'яних культур.

Історія Глухова

Глухів — одне з найдавніших міст України. Перша згадка про нього як про місто Чернігівського князівства зустрічається в Іпатіївському літописі за 1152 рік.

Першим відомим нам глухівським князем був Сімеон Михайлович, син чернігівського князя Михайла Всеволодовича. Глухівським князям належали великі землі між Глуховом і Новосілем, а також землі на північ від Новосіля по верхоріччю Оки з містами Мценськ, Белєв, Новосіль, Воротинськ, Одоєв (тепер Росія).

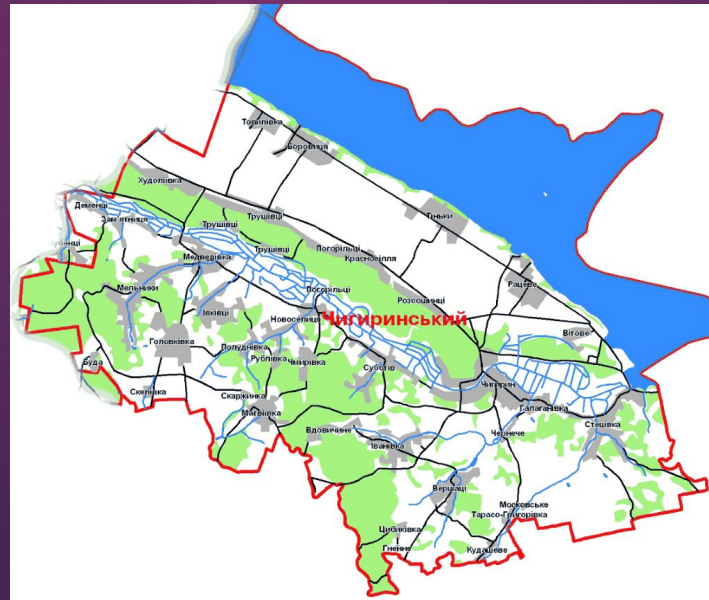
Непрямі історичні джерела згадують місто під 992 роком, коли було створено Чернігівську єпархію і Глухів ввійшов до її складу. Першими поселенцями тут були сіверяни, які в цих лісових та болотистих місцях залишили після себе Глухівське городище VI-VIII

У XVIII ст. Глухів опинився в центрі найважливіших історичних і політичних подій, пов'язаних з Північною війною (1700-1721). У 1708-1764 місто стало резиденцією українських гетьманів.

Меню

Чигирин

Чигирин — місто районного підпорядкування, районний центр Чигиринського району Черкаської області України.

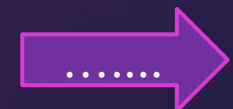

Місто розташоване на Придніпровській височині по обидва береги річки Тясмин за 45 км від залізничної станції Фундукліївка, за 8 км від річкової пристані на Кременчуцькому водосховищі Адамівка та за 63 км на південь від обласного центру, міста Черкаси.

Через місто проходить автошлях регіонального значення Р-10 (Канів-Чигирин-Кременчук). Найближчий аеропорт у місті Черкаси. Висота над рівнем моря 124 м. Населення — 11,3 тисяч чоловік.

Неподалік міста розташовані села: Розсошинці на півночі, Рацеве та Вітове на сході, Чернече на півдні, Іванівка, Вдовичине на заході та Суботів на північному-заході.

Назва міста скоріше має тюрське походження, від чигир (крим. çığır) — "шлях, дорога" або "вихід". Є ще версія — від чудодійної чигир-трави (слово такого самого ж, тюркського походження), що часто зустрічалась в цій місцевості, чи від численних непрохідних чагарників, або від імені засновника міста — Чигирина, про якого існує романтична легенда.

Історія Чигиринна

Чигирин відомий з першої половини XVI ст. як укріплений козацький зимівник, що мав невелику фортецю.

З 1648 по 1712 рр. — центр Чигиринського полку.

З 1648 по 1660 роки Чигирин був резиденцією Б.Хмельницького і столицею гетьманської держави.

У 1797 році, після приєднання до Російської імперії (1793) Чигирин став повітовим містом Київської губернії.

В 1900 році в Чигирині було 10098 мешканців (4790 чоловіків і 5308 жінок), в тому числі 62,7% православних, 35,2% євреїв, 0,1% католиків.

На початку жовтня 1917 року в місті пройшов з'їзд «вільного козацтва», на якому був обраний отаманом генерал царської армії Павло Скоропадський, який організував повітовий загін.

У 1923 році Чигирин стає районним центром.

Меню

Кінець.